

Diari de Girona 07/01/23

El gall fer desapareix del Ripollès i la Cerdanya

Intensifiquen les accions per frenar la davallada de població d'aquesta espècie en perill d'extinció a Catalunya | Tancar espais per preservar zones de refugi al bosc i senyalitzar línies elèctriques són algunes de les actuacions

Laura Busquets / ACN

07-01-23 | 16:15 | Actualitzat a les 00:40



Imatge d'un exemplar de gall fer ACN/Cedida Cedida per Paisatges Vius

Només queden 800 exemplars de gall fer a Catalunya. L'espècie, en **perill d'extinció**, en els darrers quinze anys ha patit una davallada que en alguns punts ha arribat al 70%. El director de l'entitat Paisatges Vius, Guillem Mas, ha explicat que els factors són múltiples. **L'activitat humana interfereix directament en el benestar d'aquesta espècie**, molestant el seu hàbitat amb activitats com l'esquí i les curses de muntanya en moments clau com la còpula o la cria de polls. La competència per l'aliment amb d'altres herbívors és una altra amenaça. Per això, han impulsat accions com millorar la senyalització de camins perquè senderistes o esquiadors no surtin de pistes i espais de refugi per preservar el sotabosc. Des de l'associació ja han registrat la desaparició de l'espècie en algunes zones del [Ripollès](#) mentre que en d'altres com Boumort o a [la Cerdanya](#) gairebé ha desaparegut.

A principis de la tardor passada, el catàleg de fauna salvatge autòctona de Catalunya va declarar el gall fer (*Tetrao urogallus aquitanicus*) espècie en perill d'extinció. En els darrers deu anys la població s'havia reduït un terç, i malgrat que ja hi havia projectes de conservació i protecció, ara des de l'entitat Paisatges Vius han intensificat les accions. Sota el nom PeriFer, l'objectiu és intentar conservar l'espècie sobretot en les zones més perifèriques que habita, on cada vegada hi ha més gent que accedeix al medi natural, un dels principals motius que interfereix en la seva supervivència.

El gall fer és una au de gran envergadura que pot arribar a pesar quatre quilos. La femella és de colors apagats, amb tons marrons i taques fosques. El mascle, per contra, té el plomatge de color negre intens per tot el cos amb reflexes metal·litzats de color blau. El coll també és de color blau en contrast amb les ales marronoses i té unes petites taques blanques a la cua. Destaca també una cella vermella sobre els ulls. "És una au difícil de veure", destaca el director de Paisatges Vius, Guillem Mas.